

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Δημήτριος Καλλιφρονάς, ο αγωνιστής και πολιτευόμενος. Η πρώτη δημοκρατική εκλογή Αθηνών και τα επεισόδιά της. Καλλιφρονάς και Λαβέντες. Οταν ο Δημάρχος θυμόναι... Ο Καλλιφρονάς επαναστάτης. Η νύχτα της 3ης Σεπτεμβρίου 1843. Η πρώτη βουλευτική εκλογή και η ταραχή στην Άγια Ειρήνη. «Ζήτω η Δημοκρατία!» Ο Καλλιφρονάς απειλούμενος με τη λαίμητρη! Ένα νέστιμο επεισόδιο στο Παλάτι, κ.τ.λ.

ΠΡΩΤΟΣ Δήμαρχος Αθηναίων υπήρξε ο Δημήτριος Καλλιφρονάς, ο αγωνιστής το 1821, ο λεβέντης φροντισειολόγος. Η ιστορία του είχε γεμάτη από ενδιαφέροντα επεισόδια προσωπικού βίου. Θα διηγηθούμε εδώ τα κυριότερα :

Ο Δημ. Καλλιφρονάς, σε ηλικία 22 ετών, μαζί με τον αδελφό του Ιωάννη, ακολουθήσε το Φαβέρο στην περιφέρη Ξηρό το στην Αρκατοία. Ο Ιωάννης εσωκόθησε τότε κ' ο Δημήτριος ελαβόθησε.

Όταν ιδρύθηκε το Έλληνικόν Κράτος, ο Δημ. Καλλιφρονάς έβρεθή στις πρώτες δημοτικές εκλογές, δηλ. τον 1835, για το άξιο του Δημάρχου Αθηνών. Σύμφωνα με τον τότε νόμο, ο λαός έβγαζε τρεις εκλεκτούς του, από τους οποίους η Κυβέρνησις—ή μάλλον η Βασιλική Αντιβασιλεία—διόριζε το Δήμαρχο Αθηνών. Οι Αθηναίοι έβγαλαν το δημοφιλές Καλλιφρονά πρώτο, άλλ' ο Άρμυνοστός τον αντιπαύθησε για τα φιλελεύθερα φρονήματά του, και γ' αυτό έπαιρτο για να διορισθ' ο Δημάρχος τ' Ανάγερνο Πετράκη. Τόσο όμως αγαπήθηκε ο λαός γ' αυτό, ώστε η Αντιβασιλεία αναγκάστηκε ν' ανακαλέσῃ τὴν άδική απόφασί της και νά διορισθ' ο Δημάρχος Αθηνών τόν Δημ. Καλλιφρονά, επί της δημοκρατίας του οποίου γιορτάστηκε, για πρώτη φορά, η Έθνηκή έορτή της 25ης Μαρτίου, με συγκινητικές εκδηλώσεις τόν αγωνιστών.

Στη δημοκρατική περίοδο του Καλλιφρονά συνέβη ένα επεισόδιο που μένει άδύνατον τόν άνιστότατο και ισχυρό χαρακτήρα του. Η Αστεινομία ήταν τότε Δημοτική, και διεθυνόταν της ο Άγγλος Μπλάι, σύζυγος της φράσις Άρτίδος, της «Κόρης τόν Αθηνών» που την ξζώνισσε ο Βύρων. Ο Καλλιφρονάς όμως έκανε τέτοιες μεταρρυθμίσεις στο άστεινο σύστημα, ώστε ο Μπλάι έπαύθη. Ο τότε πρόεδρος της Αγγλίας Λάιονς έβγαλε έξω φρον' γ' αυτό, άλλ' ο Καλλιφρονάς έμεινε άπόρροχος. Έτσι ο Λάιονς δέν τόν προσκάλεσε πειά στο χορό του, και ο Καλλιφρονάς, άντεκδικούμενος, έβγαλε τα φανάρια από το δρόμο που ήτοσε η Προεδρία, έκοψε τὸ νερό και διάταξε νά μόν' περνα από κεί το κάδρο της καθαριότητος.

Μιά γεμονιάτικη βραδιά, ο Γερμανικός της Προεδρίας, γυρίζοντας σ' αυτή, έπεσε κ' έλασε τα πόδια του. Μόλις τὸ έμαθε αυτό ο Όθων έθιωσε τρομερή έναντιον τού ένοχου τού Δημάρχου και τότε πειά ο Καλλιφρονάς διάταξε και ξανάβαλαν τα φανάρια στο δρόμο της Προεδρίας και τα ξανάφτασε με τὸ Λάιονς.

Στην Έπανάστασι της 3ης Σεπτεμβρίου 1843, για τὸ Σύνταγμα, ο Δημ. Καλλιφρονάς έλαβε σπουδαίο μέρος. Στην περιστασι δέ αυτή έδειξε όλη τὴν επαναστατική τόν ιδιομοία. Στους στρατιωτικούς άρχηγούς—δηλ. στον Καλλέργη τόν Ίπταιου και στο Σκαρβέλι τού Πεζικού—έλεγε ότι ο λαός τόν Αθηνών ένα μόνο νεύμα περιμένει για νά ξεγερωθῇ, άλλα πρέπει νά συμπαρέχῃ και ο στρατός. Συγχρόνως έδειαίνε τους πολίτες ότι ο στρατός ήταν έτοιμος και δέν έπαινε παρά τὴν λαϊκή ξεγερσι. Έλεγε ακόμα στους στρατιωτικούς άρχηγούς ότι ο στρατός πρέπει ν' άρνησθον και νά είνε έτοιμοι στο σύνθημα που θα ήταν τρεις πυροβολισμοί από τὴν Αρκατοία.

Όλα είχαν οργανωθεί έτσι με πολλή μυστικότητα, άλλ' η Κυβέρνησις είχε μυστική τόν επαναστατικό άνεμο, που ατίλειοσε τὴ Μοναρχία εκείνη τὴ νύχτα. Ο ίπουργός μάλιστα τόν Στρατιωτικόν Βλασταύλους εκάλισε τόν Καλλέργη και τὸ Σκαρβέλι, και έξέθεσε τους φόβους του, άλλ' εκείνοι τόν καθήσχεσαν, λέγοντάς του ότι για κάθε ένδεχόμενο θα κρατήσουν όλη τὴ νύχτα τους άντρες τους στα όπλα.

Για νά καθήσχεσάνον μάλιστα περισσότερο τὴν Κυβέρνησι, έλεγε ο Καλλιφρονάς τὸ βράδι αυτό στο δέκατο με πολλούς φίλους του. Κ' ο Βλασταύλους, γελισμένος από τὴ σαρπηθεσία αυτή τόν επαναστατικόν, έπήγε στο Παλάτι και έδειαίνε τόν Όθωνα ότι... δέν έπόκειτο να συμβῆ τίποτε και νά κομηθῇ ήφους!

Έξανα όμως, κατά τὰ μεσάνυχτα, άκούστηκαν πυροβολισμοί στην πόλι. Ξαναγέμθησαν από τους σκοπούς τὴν Αρκατοίολος, και ο στρατός με τόν Καλλέργη και τὸ Σκαρβέλι επί κεφαλής, έβγήκε από τους στρατόνους... Αλλ' η ξεγερσις του λαού δέν έβρισκε... Όταν όμως ο στρατός έφτασε στην Καντιναρία, ξεσπούσε κ' ο Καλλιφρονάς με πολλούς πολίτες, ένδοιχαν και έβάδιαν πρὸς τ' Ανάτοια, με ζήτωκραυγές ύπερ τού Σύνταγματος.

«Ηρως της Γ' Σεπτεμβρίου—γράφει ο μακαρίτης Βλ. Γαβριηλίδης—φύρεται ο Καλλέργης, άλλ' αν ο Καλλιφρονάς δέν τού ύπέσχετο τόν λαόν, ίσως δέν θα συνέβαινε τίποτε. Έξ άλλον η έκρηξις τού κινήματος όφείλεται και εις τὴν τύχη. Διότι ίσως θα περνούσε και η νύκτα αυτή χωρίς να ήχησουν οι συνθηματικοί πυροβολισμοί. Αλλά τρεις χωρικοί, ερχόμενοι εκ Φυλής, έσταματήθησαν έξω της οικίας τού στρατηγού Μακρυγιάννη, όστις ήτο άποκεκλεισμένος υπό χωροφυλάκων υπό τόν Μπασδέκη. Οι χωρικοί άντίστησαν, πυροβολήσαντες και σөөνεσαν τόν Μπασδέκη. Οι χωροφύλακες άπεπυροδόλησαν, και οι έν τῇ Αρκατοία, άκούσαντες τους αντεπυροβολισμούς, έπυροδόλησαν και αυτοί και... ίδου η 3η Σεπτεμβρίου!...»

Ο Δημ. Καλλιφρονάς—δταν ξηναν στις Αθήνας η πρώτες βουλευτικές εκλογές—κατήρισε συνδιασμό, αντιπολιτευόμενο τόν τότε Κυβέρνησι Μανουσοφάτου. Η Κυβέρνησις εκείνη προσπαθούσε με κάθε μέσον να βγάλῃ τους δικούς της ύποψηφιούς, άλλ' ο Καλλιφρονάς έσπρωσε στο ποδάρι τὸ λαό. Η εκλογή γινόταν σε μια μόνον εκκλησία, στην Άγια Ειρήνη κ' ο μοιραρχος Γενοβέλης μήτηρ έξανα μέσσε στο ναό και θέλησε να έμνηρευση τους ψηφοφόρους ύπερ της Κυβερνήσεως. Ο Καλλιφρονάς όμως ζήτησε τὴ βοήθεια του λαού, ο όποιος κ' ξεδιώξε τόν μοιραρχο.

Ο Γενοβέλης εκάλισε τότε στα όπλα τὴν π ρ ο τ ο φ η λ α κ η η, που έστίαθνε πλάι στην εκκλησία. Αλλ' οι πολίται άρπάξισαν τους χωροφύλακες, ώπλιστσαν αυτοί, η Έπιτροπή εκλίσει τις κάλτες και σε όλη τὴν προτεινούσα ξεσπασε θέλλα άγανακτησεως έναντιον της Κυβερνήσεως.

Στην Κυβέρνησι όμως μετείχε ως ίπουργός τόν Στρατιωτικόν και ο Καλλέργης, ο όποιος έτρεξε άμέσως στην Άγια Ειρήνη, για νά επιβάλῃ τὴν τάξι. Μα ο λαός τόν ύποδέχθηκε με φοβερούς γιοχαιαίους, και ο Καλλέργης αναγκάστηκε να χωρή τόν πλαγινό σοκά. Από κεί άνέθηκε σ' ένα φίλιό του σπίτι, για νά σωθῆ από τὴ λαϊκή θέλλα. Ο Καλλιφρονάς όμως με τους φίλους τόν έπαιδιόησαν στο σπίτι αυτό, όπου είχε καταφύγει ο άλλος σύμμαχός τόν στρατηγό. Ο Καλλέργης, ελπίζοντας πειά στην έπαβολή του, έβγήκε στο μπαλόνι, άλλα δέν έφρότασε να πῆ λέξι, γιατί τόν ύποδεχτηκαν πιστολιές, σφαιρίματα, βρισιές, φρόδες! Έτσι αναγκάστηκε να μὴ γύρηγο στο σπίτι, όπου έμεινε κρημμένος ως τόν πέρας η φροντοίνα...

Τὴν ώρα αυτή ο Όθων ένύφισε έφιππος από τόν καθήμενό του περίπαι στον Έλαώνα. Στο δρόμο έμαθε τὰ γεγονότα, εύχαριστήθηκε γιατί έδρασε τὸ άστρο του Καλλέργη να κατεβαίνῃ στη όβση του, και άμέσως εκέντησε τ' άλλος τόν κ' έφτασε στην Άγια Ειρήνη. Η ξεγερσις εκείνη τὴ στιγμή βρισκότανε στο κατακόκκινο... Μόλις όμως οι νεαρότεροι από τους ψηφοφόρους είδαν τόν Όθωνα, ώρμησαν έξαλλοι από ένδομισασιό, άρπάξαν τα χαλινάρια τού βασιλικού ίππου, φωνάζοντες έναντιον της Κυβερνήσεως. Ο Βασιλεύς καθήσχεσε, διαδειαίνοντας ότι αυτοί έγγινάται για τὴ δικαιοσύνη. Και πράγματι, μόλις έφτασε σ' Ανάτοια, εκάλισε τόν Κωλέττη και τὸ Μεταξά και τους άνεθεσε το σχηματισμό Κυβερνήσεως. Μα και τὸ αποτέλεσμα τών εκλογών ήταν ύπερ τού Δημ. Καλλιφρονά. Έπέτρεξε άλλωθιρος ο συνδιασμός του!...

Αργότερα—επί Κυβερνήσεως Κουντουριώτη—Ρούφου—συνέβη και το ακάλυπτο σοβάδι επεισόδιο, κατά τὸ όποιον ο Δημ. Καλλιφρονάς διέτρεξε κίνδυνον ζωής :

Η Κυβέρνησις αυτή έπαψε τὸ Δημάρχο Φυλής, φίλο στενό του Καλλιφρονά. Ο Δημάρχος όμως, ο όποιος ούτε τόν Όθωνα, ούτε τὴν Κυβέρνησι ένγνώριζε, άλλα μόνο τόν Καλλιφρονά, δέν άνεγνώρισε τὴν πίστι του. Και τταν τόν διάταξαν να παραδώσει τὴ σφραγίδα του Δήμου και τ' άρχεια, άπάντησε :

—Νά ρωτήσω πρώτα τόν Καλλιφρονά.

Η Έξουσία ξεχάσκαε τότε βταν έναντιον τού Δημάρχου, ο όποιος, βλέποντας φανερή τὴν παρανομία, έφώναξε άγανακτισμένος : —Αυτό λοιπόν είνε το Σύνταγμα που ζήτησαε ; Έ, λοιπόν, έμεις που εκάναμε τὸ Σύνταγμα, θα κάνουμε και τὴ Δημοκρατία ! Αυτό έφτασε για νά ενδοπισθῇ ο Δημ. Καλλιφρονάς, να καθήγορηθῃ ως συνωμοτής και να παραμυθηθῇ «εις τὴν ποιήν τῆς λαίμητρου», όπως έλεγε το σχετικό Βούλευμα, «...διότι δια τόν ένόπλιον, τους όποιους είχε συγκεντρώσει εις τόν Διον Φυλής, έσκόπευε να επιτύχῃ τὴν έξωση τού Όθωνος από τόν θρόνον και

Ο Δημήτριος Καλλιφρονάς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Κάποτε μερικοί φίλοι του Θηβαίου στρατηγού Πελοπίδα του παρτήθησαν ότι φρόντιζε για όλα και δεν φρόντιζε για το σπουδαιότερο, να μαζεύει δηλαδή χρήματα.

— Τα χρήματα μονάχα στο Νικουίδη είνε άναγκαία, άπάντησε ο Πελοπίδας, δείχνοντας έναν κούτσο συμπατριότη του που ζητιάνευε πώ πέρα.

"Όταν ο Πελοπίδας ξεκινούσε κάποτε για τον πόλεμο, ή γυναίκα του άρχισε να τον παρακαλεί να μην έλθει σε άγδονο τη ζωή του. — Στους άλλους να δώσης αυτές τις συμβουλές, της άπάντησε ο γενναίος Θηβαίος. 'Ο στρατηγός έχει υποχρέωση να προσταπεί ή να γλιτώση τους άλλους κ' όχι να φυλάγεται ο ίδιος από τον κίνδυνο!

Κατά την έναρξη μιάς μάχης κάποιος στρατιώτης Θηβαίος άναφώνησε :

— Πέσαμε στα χέρια των έχθρών!
— Και γιατί δεν λές ότι έκαινο πέσαμε στα δικά μας ; του ελτε ο Πελοπίδας.

'Ο 'Αλέξανδρος ο τύραννος των Φερών συνέλαβε κάποτε τον Πελοπίδα και τον έδεσε, κατά παράδοσι των συνθηκών που ελχε με τους Θηβαίους.

Τότε ο Πελοπίδας, καταληγθείς από άγανάκτησι, άρχισε να τον βρίζη και να τον άποκαλεί έπίσημο και προδότη.

— Θέλεις λοιπόν να σε θανατώσω ; του φώναζε ο τύραννος άπειλητικά.

— Μάλιστα, άποκρίθηκε θαρραλέα ο Πελοπίδας. Γιατί έτσι θα θυμώνουν άκόμα περισσότεροι οι Θηβαίοι και θα εκδικηθούν πώ σκληρά τό θύνατό μου!

"Όταν ο Πελοπίδας συνέλήφθη από του τυράννου των Φερών, ή γυναίκα του 'Αλεξάνδρου θέλησε να τον ιδή και έξέφρασε την έκάληξή της, γιατί διατηρούσε τόση γαλήνη ένώ ήταν δεμένος.

— Εγώ πρέπει να παραξενεύομαι περισσότερο, της ελτε θαρραλέα ο Πελοπίδας, πώς ένω εσαι ελεύθερη δεν μπορείς ν' άταλλαγής άτ' αυτόν τό σκληρό τύρανο, τον άντρα σου!

τά βασιλικά αυτόν δικαιώματα και ν' άνακηρύξουν την δημοκρατίαν»!

'Αλλ' ο Δημ. Καλλιφρονάς έπροστατέυε από τη βουλευτική άσπυία. Έπολέμησε λοιπόν σφοδρότατα μέσα στη Βουλή την Κυβέρνηση, καθ' όλη διάρκεια να παρασύρη πολλούς βουλευτάς με τό μέρος του, και νώ ρίξη, στα 1849, την Κυβέρνηση Κουντουριότη.

Στά 1858 ο Δημ. Καλλιφρονάς ήταν ύπουργός, και συμπρωτόμέμος με τον 'Όθωνα και την 'Αμαλία.

Τό έτος έκαινο ή 'Ελλάς, και πρό πάντων ή πρωτεύουσα, γιόταζε την Εικοσιπενταετηρίδα του Βασιλέως της. 'Ατ' όλες τις 'Ελληνικές επαρχίες ελχαν έρθει αντιπροσωπεία, καθώς και πολλοί ξένοι. 'Η γιορτές γίνονταν με μεγάλη έπισημότητα... Τότε συνέβη και τό άδόλοθο νόστιμο έπεισόδιο :

Στην αίθουσα των τελετών, στ' 'Ανάτορα, βρισκόταν συγκεντρωμένοι οι αντιπρόσωποι των ξένων αιδών, περιμένοντας την έμφάνιση των Βασιλέων, για την τυπική παρουσίασι. Μεταξύν αυτών ήταν και ο περίφημος ζωγράφος Πέτερ Χές, άσπυαλιένος της Βαυαρικής Αιδής, και ο κόμης φόν Πάρτ της Αυστριακής... Φορούσαν όλοι τη μεγάλη στολή τους, με χρυσά και λωφία, και περιτοιχίζονταν από τους λαμπροφανεμένους έπίσης 'Ελληνες ύπασπιστές. Σέ μιιά στιγμή, ένας ύπουργός σκόβει στο αντί του Καλλιφρονά και δείχνοντας του με τό μάτι τους δύο μεγαλοπρεπείς ξένους, τον έρωτά :

— Πώς τους λένε αυτούς ;
Και ο έλευθερόστομος 'Αθηναίος άπάντησε φυσικότατα :
— Πάρτ τον ένα, Χές τον άλλο!

'Ο ύπουργός μόλις τ' άκουσε αυτό έβαλε τά γέλια και τό άστείο, από στόμα σε στόμα έκλωφόρησε σε όλη την αίθουσα της ύποδουλής, ή όποια άντηχούσε από τά γέλια.

'Εκείνη τη στιγμή έμπηκε μέσα σοβαρό και λαμπροντυμένο τό Βασιλικό ζεύγος, αλλά οι παριστάμενοι δεν μπορούσαν να κατανίξουν την εϊθημία τους. Οι ξένοι δεν ήξεραν τί συμβαίνει, κ' έκρίταλαν σάν χαζοί. 'Η 'Αμαλία άνησίχησε, ο 'Όθων έξάρασε τά φρόνια, και έταν, άργότερα, ο Βασιλεύς έβιαθε την αϊτία, διαρραστήθηκε με τό καλαμπούρι του Καλλιφρονά.

Σέ άλλο φύλλο θα διηγηθώμε άλλα ανέκδοτα από τη ζωή του πρώτου Δημάρχου των 'Αθηνών.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

(Δημοσιεύομε σήμερα μερικές άκόμα έκλεκτές μεταφράσεις ποιημάτων μεγάλων ξένων ποιητών, φιλοτεηθείσας από του τέως Πρωτεύοντος του Παριστιημίου κ. Θ. Βορέα, όστις ελχε την καλωσύνη να τάς διαθέση για τό «Μπούκετο»).

Ο Ν Ε Ι Ρ Ο

(Του CHARLES MACKAY)

Στ' όνειρο σε είδα κήσωνα χρυσή άρπα μαγευμένη που δεν την έβιασε ποτέ κανέν' άνθρώπου χέρι· Κι' ήμωνα ο Ζέφυρος έγώ, που άπαλι άνασαινει κ' έγνώριζα άσπολα στη γή, τό τυτεινό τάγερ.

Σου άγγίξα της χρυσιάς χορδαίς και της γλωσσοφιλούσα κ' άξαφνα με ανγκάνησι μούσσοσε οφρανια κ' ανατορχία μ' έπασε και έτραμα κ' έδογγούσα Κι' έγένετο με άπόκοση, μιά θεϊκή άρμονία.

Στ' όνειρο σε είδα κήσωνα τριαντάφυλλο άνθισμένο κ' έγώ ήμουν αίθα του Μαρσιού, γλυκά-γλυκά φυσούσα κ' άρμονία άτ' την άνάσα σου άράταξα μωρομένο, τώπιανα στις φτερούγας μου κ' όλοούθε τό σκορπούσα. Κι' ελγες τη γή πάντα σν κ' ελγες την εμμορφία σου κ' έγώ ελγα πλοήτη ζήλευτά, χάριζα στον καθένα κ' οι ναύτες άτ' τη θάλασσα νοιούθαν την ενοδία σου κ' εϊγνομονούσαν και τους δυο, και σένανε και έμένα.

Στ' όνειρο σε είδα, τάργυρο πώς ήσωνα φεγγάρι

και έγώ ήμουν λίμνη, όπου ήσχη γαλήνη κα-

ταίκοισε

κ' όλη τη νύχτα έθαύμαζα τη μαγική σου χάρι,

που έρχόσνε τό στήθος μου και όλο λαμποκο-

πούσε.

Τόσο μαγευτά! "Ελα στη γή να κατοικής σμά

(μου)

να γίνης άρπα άληθινή, τριαντάφυλλο του Μάρ-

τι μουσική σου τη γλυκειά να νοιούθω στην καρ-

(διά μου)

και τάρομά σου στη ζωή μ' έμώ μοσχοβολία.

ΒΡΑΔΥΝΑΪΣ ΚΑΜΠΑΝΑΪΣ

(Του ΘΩΜΑ ΜΟΥΡ)

Βραδυναίς καμπάνας! Βραδυναίς καμπάνας!

πόσο ή μουσική σας, πόσο μου θυμίζει

τη νύχτη, τό σπίτι, τά χρυσά τά χρόνια,

που άζουα τό γλυκό σας ήχο να βουίξη!

'Η φαιδρία έκείνας πέρασαν ή θωρακ-

κ' ή καρδιάς, όπου ήσαν τότε εϊτιγισμένας,

δεν άκούει τώρα της γλυκειάς καμπάνας,

μέσ' στο μαυρό τάφο είνε πειά κλεισμένας!

'Ετσι θάνα κ' όταν έλγω θε να φέγω

τό γλυκό σας ήχο όλο θε νάκούει·

κ' άλλοι βάρδοι τότε, σάς γλυκειάς καμπάνας,

στούς καλούς μας τόπους θε να τραγουδίνε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Του ΣΕΛΛΕΥ-Υ)

"Ελα να πάμε, αγάτη μου,

μέσ' στα πικνά τά δάση,

την ώρα που τόλόφορο τό φεγγάρι

(γαράφα βγαίνει.

'Εκει στής νύχτας τη θροσά

κ' τη ζήλη μου θα ποίνε

ό,τι δεν ήμπορει να πη ή καρδιά

(μου ή πονεμένη.

'Εκει σάν εμιασε τά δυο,

θε ν' σου πώ με πόνο,

κ' ή θάλασσα την άγρια;

σ' ή και καθίσωμε στα δυο σ' ερη-

(σαν εσαι σν σμάμου.

Κι' ή εμμορφία σου πεί γλυκειά

κ' άτ' τά άπαλά τάστέρια

θάν' ένα δάφο τ'ορανον στα μά-

(τια τά δικά μου.

Σάν τό φεγγάρι τό γλυκό

σε πόρνευς, σε ριναία

χίνει τό κίμα τάργυρο και ή γή

(είνε άσημομένη,

πόσο μ' άρέσει να θυσο

τό φως του να χαιδίσθ

την όρη σου, που στην καρδιά

(έγω άρμονισμένη.

"Ελα να πάμε, αγάτη μου,

στη θάλασσα την άγρια;

σ' ή και καθίσωμε στα δυο σ' ερη-

(μικό άφροσύλι·

ν' άκούημε κάτω τη βοή,

που γίνεται άτ' τό κίμα,

που σπεί κ' άνακατεύεται και

που σπεί κ' άνακατεύεται και

(ξανασπάει πάλι.

Τά κίματα που βράζομε

και ή άγρια άνεμοσύνη,

που όλονυχτίς λυσσομανά σε πέλαγα άφρυσμένα,

μιάζομε με τον πόλεμο,

που άτ' τά μαζρά μου χρόνια

στο στήθος ο πόνο μου άγνοη και ναίνε όλοένα.

"Ελα να πάμε, αγάτη μου,

στη θάλασσα, στα δάση,

την ώρα που τόλόφορο τό φεγγάρι βγαίνει;

Εκει στής νύχτας τη θροσά

κ' τη ζήλη μου θα ποίνε

ό,τι δεν ήμπορει να πη ή καρδιά μου ή πονεμένη.

'Αθήνα, 1930.

Μεταφρ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΒΟΡΕΑ

